

Спрѣ точно предъ севастократора, скочи на земята и извади отъ джоба на туниката си свитъ пергаментъ.

— Послание отъ великия жупанъ Стефанъ!

Стрѣзъ се спогледа съ людетѣ си. Много късно идѣше волята на сръбския владѣтель... Той бързо разкъса печатитѣ, а въ нетърпението си, че го спиратъ по нѣжта, скѣса заедно съ тѣхъ и часть отъ пергамента.

Стефанъ искаше миръ.

Севастократорътъ смачка писмото и го хвърли на земята.

— Молбата на твоя господарь ми прилича на вѣтъръ, който духа край скалата, момко мой... Отметната стрела не се връща никога назадъ... Ние потегляме.

— Какъвъ отговоръ да дамъ на великия жупанъ? — попита пратеникътъ побледнѣлъ, като почна да се озръща наоколо.

Навѣсеното лице и злитѣ очи на севастократора не вещаеха нищо добро. Бранята бѣ почнала вече.

— Ето моя отговоръ! — извика Стрѣзъ и даде знакъ на людетѣ си.

Въ мигъ пратеникътъ полетѣ надолу отъ дървената скеля, която жестокиятъ севастократоръ бѣ построилъ върху стрѣмната височина за казнь на своитѣ врагове.

— Гледай да не си наквасишъ кожуха! — се изкиска остро Стрѣзъ и дръпна юздитѣ на припрѣния си жребець.

Животното изопна шия нагоре, подскочи на заднитѣ си крака. Следъ лудо препускация севастократоръ полетѣ цѣлата му конница, която бѣ събрана въ двора на калето. Страшни бранни кръсъци изпълниха цѣлия въздухъ. Бѣлитѣ кожуси на войскаритѣ се слѣха съ равната яснота на снѣга.

Изчезнаха.

По цосока къмъ северъ.

Тамъ ги чакаха вече събранитѣ латино-български войски. Но още презъ първата вечеръ, следъ като българии и латинии изопнаха шатритѣ си, въ лагера имъ се случи нѣщо много чудно. Тъкмо войскитѣ бѣха затихнали въ